

LEV NİKOLAYEVIÇ TOLSTOY
Kazaklar

İletişim Yayınları, Dünya Klasikleri, 2009-2012 (2 baskı)
© 2009 İletişim Yayıncılık A. Ş.

Казакл

© Önsöz: Edward Wasiolek, “The Cossacks”, *Tolstoy’s Major Fiction*,
University of Chicago Press, Chicago, 1978.
© Sonsöz: Viktor Şklovski, “Cossacks”, *Lev Tolstoy*
çev. Olga Sharts, Raduga Publishers, Moskova, 1988.

İletişim Yayınları 1394 • İletişim Klasikleri 43
ISBN-13: 978-975-05-1787-7
© 2015 İletişim Yayıncılık A. Ş.
1. BASKI 2015, İstanbul

DIZI YAYIN YÖNETMENİ Murat Belge
YAYINA HAZIRLAYANLAR Güneş Akkor, Emrah Serdan
KAPAK Suat Aysu
KAPAK RESMİ Franz Alekseyeviç Roubaud, “Nehri Geçen Kazaklar”, 1892
UYGULAMA Hüsnu Abbas
DÜZELTİ Beyza Altay, Emre Bayın
BASKI ve CLT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11
Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721
Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

LEV NİKOLAYEViÇ TOLSTOY

Kazaklar

Казаки

RUSÇADAN ÇEVİREN *Leyla Soykut*

EDWARD WASIOLEK'İN ÖNSÖZÜ VE
VİKTOR ŞKLOVSKI'NİN SONSÖZÜYLE

LEV NİKOLAYEVIÇ TOLSTOY 9 Eylül 1828'de Moskova yakınlarında bulunan Tula'daki Yasnaya Polyana Malikanesi'nde zengin bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. İki yaşında annesini, dokuz yaşında babasını kaybetti ve akrabaları tarafından yetiştirildi. 1844'te Kazan Üniversitesi'ne girdi fakat resmî eğitime duyduğu tepkiyle 1847'de Yasnaya Polyana'ya geri dönerek kendi kendisini yetiştirmeye karar verdi. 1852'de orduya katıldı ve burada boş zamanlarında yazmaya başladı. 1857'ye kadar *Çocukluk*, *İlkgençlik* ve *Gençlik* adlarında üç ciltlik otobiyografik romanını tamamladı. 1854'te Kırım Savaşı'na katılan Tolstoy, buradaki tecrübelerinden yola çıkarak *Sivastopol'*ü kaleme aldı. 1857'de Fransa, İtalya ve İsviçre'yi kapsayan ilk Avrupa seyahatine çıktı ve eğitim kurumlarıyla ilgili bilgi topladı. Rusya'ya dönüşünde köylü çocuklar için bir okul açtı. 1859'da *Aile Mutluluğu* adlı romanını yazdı. 1860'ta tekrar Avrupa gezisine çıktı ve Almanya, Fransa, İngiltere ve İtalya'da eğitim kurumlarıyla ilgili araştırmasını derinleştirdi. Bu dönemde kendine ait ahlâk felsefesi de biçimlenmeye başlamıştı. 1862'de Sofya Andreyevna Behrs'le evlendi. 1863'te yazmaya başladığı ve başyapıtı olarak kabul edilen *Savaş ve Barış'ı* 1869'da tamamladı. Romanın başarısından cesaretle, 1873 ila 1877 arasında ikinci büyük romanı *Anna Karenina'yı* yazdı. 1880'den itibaren devlete ve kiliseye ağır eleştiriler yönelteceği kitaplar yazmaya başladı ve Tolstoyculuk düşüncesinin yapıtaşlarını oluşturdu. 1886'da *İvan İlyiç'in Ölümü'nü*, 1889'da *Kroyçer Sonat'ı* yayımladı. 1895'te *Efendi ile Uşağı'nı* yazdı. Aynı yıl Kilise'ye ağır eleştiriler yönelttiği son büyük romanı *Diriliş'i* yazmaya başladı; 1899'da yayımlanan roman, Rus Ortodoks Kilisesi'nden afaret edilmesine sebep oldu. Son romanı *Hacı Murat'ı* 1896'da yazmaya başladı; 1904'te tamamlayacağı eser, ancak ölümünden sonra yayımlanacaktı. Tolstoy 1900'den sonra zamanının çoğunu din, toplum, ahlâk, sanat konularındaki görüşlerini anlatan yazılar yazmaya ayırdı. Bu dönemde, yazar kimliğinin yanı sıra ruhani ve ahlâki bir lider olarak da ün saldı. Hayatı ile fikirleri arasında tutarlılık sağlamak amacıyla, giderek daha sade bir yaşam sürmeye başladı. Önce içkiyi ve tütünü bırakıp köylüler gibi giyinmeye başladı, ardından ölümünden sonra mal varlığını köylülere bırakmaya karar verdi. Mülkiyet konusundaki radikal fikirleri nedeniyle ailesiyle, özellikle de karısıyla arası açıldı. Bu anlaşmazlık, son yıllarını gitgide artan bir psikolojik sıkıntı içinde geçirmesine sebep oldu. 1910 sonbaharında içinde bulunduğu şartlara daha fazla dayanamayarak küçük kızını ve doktorunu yanına alıp evi terk etti ve bir süre sonra, 20 Kasım'da Astapovo'da zatürreden öldü. Cenazesi iki gün sonra, binlerce kişinin katıldığı bir törenle Yasnaya Polyana'da defnedildi.

İÇİNDEKİLER

ROMANA DAİR GÖRSELLER	7
KRONOLOJİ	13
ÖNSÖZ	
KAZAKLAR / EDWARD WASIOLEK.....	31

Kazaklar

SONSÖZ	
KAZAKLAR / VİKTOR ŞKLOVSKİ.....	275

РУССКІЙ ВѢСТНИКЪ

ТОМЪ СОРОКЪ ТРЕТІЙ.

1863

ЯНВАРЬ.

СОДЕРЖАНІЕ:

- I. КАЗАКИ Кавказскихъ полствъ 1862 года. **Графа А. И. Толстого.**
- II. О НЕКОТОРЫХЪ ЯВЛЕНІИХЪ ДЕНЕЖНАГО ОБРАЩЕНІЯ ВЪ РОССИИ. **В. И. Кедровскаго.**
- III. РОМАНЪ. Сочиненіе **А. А. Фета.**
- IV. ПЕТРА ДИДРЕВЕРГЪ СТАВАССЕРЪ. **В. А. Рязанскаго.**
- V. АНГЛИСКИИ НАБЛЮДАТЕЛЬ ВЪ СѢВЕРНОЙ АМЕРИКѢ **А. В. Дружинина.**
- VI. ТЕОРИИ НАЦИОНАЛЬНОСТИ ВЪ МЕЖДУНАРОДНОМЪ ПРАВЕ. **Др. И. И. Кинусткина.**
- VII. СИБИРСКАЯ ТАРА. I — К. **Золотилова.**
- VIII. ПИЛЫ И ПАСЕКОМЫЕ. **С. А. Ракинскаго.**
- IX. ВЪЗЪ ЗАВИСЕТЪ ГЕНЕРАЛЪ-АДЪЮТАНТА МУРАВЕЕВА О ВОЙНѢ 1855 г. ВЪ МАЛОЙ АЗИИ. **А. ВОЛОГДАЯ ЖЕНЬ. Разказъ. Гр. П. П. Савиной.**
- X. ВЪЗЪ ДЕРЕВНИ. I — V. **А. А. Фета.**
- XI. ОТВѢТЫ И ЗАМѢЧАНІЯ. Подглаголю вопросы.

МОСКВА

Въ Университетской типографіи
(КАТОВЪ и К°)

*Kazaklar'*ın tefrika edildiği Ruskiy Vestnik (Rus Habercisi) dergisinin 1863 tarihli sayısının kapağı.

Zahar Piçugin'in Kazaklar için yaptığı çizimler:

- Kazak ve eşi (üstte).
- Eşini öpen Kazak (sağda).

Yevgeni Yevgenyeviç Lansere'in Kazaklar için yaptığı çizimler:

- Olenin Kafkasya'da (sol altta).
- Mariana (sağ altta).

Zahar Piçugin'in Kazaklar için yaptığı çizimler:

- Kazak ve tutsağı (solda).
- Kazaklar savaşta (sağ üstte).
- Kayıkta ceset taşıyan Kazaklar (sağ altta).

KRONOLOJİ

Tarih	Yazarın Hayatı ve Eserleri	Dönemin Önemli Olayları
1828	28 Ağustos günü Rusya'nın Tula bölgesinde ailesinin Yasnaya Polyana adlı mülkünde dünyaya geldi. 1812'de Napoléon'un ordularıyla savaşmış Kont Nikolay İlyiç Tolstoy'un beş çocuğundan dördüncüsüydü.	
1829		<ul style="list-style-type: none">– Johann Wolfgang von Goethe'nin <i>Faust</i> oyunu ilk kez sahnelendi.– Rusya ve Osmanlı İmparatorluğu arasındaki savaş, Edirne Antlaşması ile sona erdi. Yunanistan bağımsızlığını kazandı.– Sir Robert Peel, ilk modern polis teşkilatı olan Metropolitan Polis Servisi'ni kurdu.

Tarih	Yazarın Hayatı ve Eserleri	Dönemin Önemli Olayları
1830	Annesi Kontes Mariya Tolstaya, doğum sırasında öldü. Kont Nikolay'ın uzak akrabası Tatyana Aleksandrovna Yergolskaya çocukları yetiştirme ve evi çekip çevirme görevlerini üstlendi.	<ul style="list-style-type: none"> – X. Charles'ın sürgüne gitmesiyle Fransa'da Temmuz Devrimi oldu ve yeniden kurulan parlamento, Louis-Philippe'i başa getirdi. – Hollanda Birleşik Krallığı'nda ayaklanma sonrası bağımsız Belçika devleti kuruldu. – Stendhal, <i>Kırmızı ve Siyah</i>'i yazdı. – Ahir Zaman Azizleri Kilisesi kuruldu. – Fransa'da dikiş makinesi icat edildi.
1831		<ul style="list-style-type: none"> – Osmanlı İmparatorluğu'nun Hersek Sancığı'nda ayaklanma oldu. İki yıl sürecek Osmanlı-Mısır Savaşları başladı. – 22 yaşındaki Charles Darwin, gönüllü bir doğabilimci olarak <i>HMS Beagle</i> gemisiyle Güney Amerika, Yeni Zelanda ve Avustralya'ya gitti. – Amerika'da Cyrus McCormick mekanik biçerdöveri icat etti. – I. Leopold, Belçika kralı oldu.
1832		<ul style="list-style-type: none"> – Mısır bağımsızlığını ilan etti. – Aleksandr Puşkin <i>Evgeni Onegin</i>'i, Goethe <i>Faust</i>'un ikinci bölümünü, Nikolay Gogol <i>Dikanka Yakınları'nda Bir Köyde Akşamlar</i>'ı yazdı.
1833		<ul style="list-style-type: none"> – Carl von Clausewitz'in <i>Savaş Üzerine</i> kitabı ölümünden iki yıl sonra yayımlandı. Clausewitz'in benimsenen fikirleri arasında, şiddete verilebilecek tek mantıklı tepkinin şiddet olduğu ve savaşın siyasi amaçlara ulaşmak için meşru bir eylem olduğu vardı. – Honoré de Balzac, <i>Eugénie Grandet</i>'yi yazdı.

Tarih	Yazarın Hayatı ve Eserleri	Dönemin Önemli Olayları
1834		<ul style="list-style-type: none"> – İspanya’da VII. Ferdinand’ın eşi Ana Kraliçe Maria Christina, Engizisyon’u resmen sona erdirdi. – Puşkin, “Bronz Süvari” şiirini yazdı.
1835		<ul style="list-style-type: none"> – Britanya’da aşırı zorunlu hale getirildi. – Fırat ve Dicle nehirlerinde buhar gemileri seyahat etmeye başladı. – Balzac, <i>Goriot Baba</i> romanını yazdı.
1836	Tolstoy ailesi Moskova’ya taşındı.	<ul style="list-style-type: none"> – Papa XVI. Gregorius, papalık devletlerinde demiryolunu yasakladı. – Connecticut eyaletinde Samuel Colt, alüpatlar tabancayı icat etti.
1837	Kont Nikolay öldü. Kardeşi Kontes Aleksandra Osten Saken çocukların vasisi oldu.	<ul style="list-style-type: none"> – Amerika Birleşik Devletleri, Teksas’ı bağımsız bir devlet olarak kabul etti. – Sam Morse, telgrafın patentini aldı. – Charles Dickens, <i>Oliver Twist</i> romanını yazdı. – Aleksandr Puşkin öldü. – Kraliçe Victoria’nın tahta çıkmasıyla Britanya İmparatorluğu’nun yükselişiyle birlikte anılan Victoria Dönemi başladı.
1839		<ul style="list-style-type: none"> – Belçika Krallığı resmen kuruldu. – Mısır, Osmanlı’yı Nusaybin’de yendi. – Stendhal, <i>Parma Manastırı</i>’nı yazdı. – İngiltere ve Çin arasında Afyon Savaşları’nın ilki patlak verdi. – Fransa, Teksas’ı Meksika’dan bağımsız olarak kabul eden ilk Fransız devleti oldu.

Tarih	Yazarın Hayatı ve Eserleri	Dönemin Önemli Olayları
1840		<ul style="list-style-type: none"> – Yeni Zelanda devleti kuruldu, Yukarı ve Aşağı Kanada bölgeleri birleşti. – Justus Liebig'in bilimi çiftçiliğe uygulama yöntemleriyle Sanayi Devrimi tarım alanında başladı. – Mihail Lermontov <i>Zamanımızın Bir Kahramanı</i>'ni yazdı. Edward William Lane <i>Binbir Gece Masalları</i>'ni İngilizceye çevirdi.
1842		<ul style="list-style-type: none"> – Nanking Antlaşması'yla Hong Kong İngiltere'ye devredildi. – Gogol <i>Ölü Canlar</i>'ı yazdı. – Anestezi ilk defa kullanıldı. – Ruslar Kuzey California'da Fort Ross'tan, İngilizler Afganistan'dan çekildiler.
1843		<ul style="list-style-type: none"> – Charles Dickens'in "Bir Noel Şarkısı" ve Edgar Allan Poe'nun "Gammaz Yürek" hikâyeleri ilk kez yayımlandı. – Amerikalı Charles Thurber daktiloyu icat etti.
1844	Tolstoy'un resmi eğitimi, Kazan Üniversitesi'ne girmesiyle başladı. Önce Türk-Arap edebiyatı, sonra hukuk okumaya heves etti. Parlak bir öğrenci değildi, ama eğitimi sırasında on iki dil öğrendi.	Charles Dickens <i>Martin Chuzzlewit</i> 'i, Alexandre Dumas <i>Üç Silahşörler</i> 'i yazdı.
1845		İrlanda'yı vuran Büyük Kıtık sonrası, İrlanda diyasporası Amerika'ya göçlere başladı.
1846		<ul style="list-style-type: none"> – Rus yönetimi altındaki Lehler, Krakov'da ayaklandılar. Avusturya ve Rus askerleri şehre girdiler ve Avusturya, şehri topraklarına kattı. – Fyodor Dostoyevski <i>Öteki</i> ve <i>İnsancıklar</i>'ı yayımladı.

I

Moskova'da bütün sesler dinmişti. Kış havasına bürünmüş olan sokakta ara sıra uzaktan uzağa tekerlek gıcirtısı duyuluyordu. Pencerelerde artık ışık yoktu, sokak fenerleri bile sönmüştü. Kiliselerden, uyuyan kentin üzerinde dalgalanan, sabahı haber veren çan sesleri geliyordu. Sokaklar boştu. Zaman zaman gece çalışan arabacılardan biri tek tük, yerlerde karla kumu birbirine karıştırarak daracık çizgiler halinde izler bırakıp bir köşeden öbürüne geçiyor, müşteri beklerken uykuya dalıyordu. Yaşlı bir kadın kiliseye gidiyordu. Kilisede ise altın rengi küllüklere rastgele dikilmiş mumlar, alttaki maddenin üzerinde yansımalar bırakarak kırmızı bir ışıkla yanıyordu. Çalışan insanlar uzun bir kış gecesinden sonra, kalkmış, işlerine gitmek üzere yola koyulmuşlardı.

Oysa beyler için henüz gece bitmemişti. Şövalye Gazinosu'nun kapalı kepenklerinin arkasından, o saate kadar açık kalması yasak olduğu halde, hâlâ ışık süzülüyordu. Kapının önünde bir kupa arabası, kızaklar, arka arkaya dizilmiş, he-

men hemen birbirine yapışmış arabacılar sıralanmıştı. Postayı alacak olan troyka da orada duruyordu. Kaputuna iyice sarınmış, adeta büzülmüş olan kapıcı sanki binanın öbür köşesine saklanmış gibi duruyordu.

Holde oturan yüzü çökmüş garson “Boş boş ne konuşurlar öyle, bilmem ki?..” diye düşünüyordu. “Hep de benim nöbetçi olduğum geceye rastlar!”

Yandaki küçük aydınlık odadan, yemek yiyen üç genç adamın sesleri geliyordu. Odada üzerinde akşam yemeği ile sarap kalıntılarının bulunduğu bir sofrada oturuyorlardı. Biri kısa boylu, tertemiz, zayıf, çirkin bir gençti; oturmuş, yola çıkmak üzere olan arkadaşına sevecen, yorgun gözlerle bakıyordu. Ötekisi uzun boyluydu: Boş şişelerle dolu masanın yanında, uzanmış, saatinin kurgusu ile oynuyordu. Üçüncüsü sırtında yepyeni kısa bir kürk, arada bir durarak odada bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, arada bir duruyor, masadan bir badem alıp kalın güçlü parmakları, tertemiz turnaklarıyla kırıyor, nedense kendi kendine gülümseyip duruyordu; gözleri de, yüzü de ıslı ıslıldı. Elini, kolunu sallayarak heyecanla konuşuyordu. Fakat belliydi ki, bir türlü o anda hissettiklerini dile getirecek sözcükleri seçemiyor, bütün aklına gelenleri de çok zayıf buluyordu. Hiç durmadan gülümsemeye devam ediyordu.

Yola çıkmak üzere olan genç “Şimdi artık her şeyi söyleyebilirim...” diyordu. “Kendimi temize çıkarmaya çalışmıyorum, ama istiyorum ki, hiç olmazsa sen beni, benim kendimi anladığım gibi anla... Bu işe, adı birtakım insanların baktıkları gibi bakmanı istemiyorum.” Kendisine sevecen bir tavırla bakana doğru döndü “Sence, ben o kadına karşı suçluyum... Öyle diyorsun değil mi?”

Kısa boylu, çirkin genç “Evet, suçlusun...” dedi, bunu söylerken de gözlerindeki o sevecen, yorgun ifade daha da derinleşmiş gibi göründü.

Gitmek üzere olan genç adam “Bunu neden söylediğini çok iyi biliyorum,” diye sürdürdü. “Sence sevilmek, sevmek kadar büyük bir mutluluktur, insan bir kez öyle bir mutluluğa ulaştı mı, artık hayatının sonuna kadar onunla yetinmeli.”

Kısa boylu çirkin genç gözlerini açıp kapayarak “Evet... Bu, insana yeter de artar bile kardeşim... İnsan daha başka ne ister?” dedi.

Yola çıkacak genç “Peki ama, insan niçin sevmemeli?” diye sordu. Düşünceli bir tavırla, sanki ona acınıyormuş gibi arkadaşına baktı. “İnsan neden sevmesin?.. İnsan sevmezse... Hayır, sevmeden sevilmek yıkımdır. Hele kendini suçlu hissederse... Karşısındakine bir şey vermediğini, veremeyeceğini anlıyorsa... Hay Allahım, öyle bir iş ki!” Bunu söylerken elini sallamıştı. “Bari her şey mantığa uygun olsa... Hayır, her şey tam tersine olur! Bir türlü istediğin gibi olmaz! Kader bildiğini okur.”

“Bak, şu anda sanki o duyguları başkasından çalmışım gibi bir his duyuyorum... Sen de öyle düşünüyorsun! Yadsıma... Öyle düşünmek zorundasın. İnanır mısın, şimdiye kadar yapmış olduğum bütün budalaca ya da alçakça işler arasında –ki hayatım boyunca epey şeyler yapmışımdır– bu iş içimde pişmanlık uyandırmayan, daha doğrusu pişmanlık duyamadığım hareketlerden biridir. Başlangıçta ya da daha sonra, kendime de, ona da hiç yalan söylemedim. En sonunda âşık olduğumu sanmıştım. Sonradan bunun elimde olmayarak kendi kendimi aldatmaktan başka bir şey olmadığını, bir insanın bir başkasını böyle sevemeyeceğini anladım. Anlayınca da artık bu işe devam edemedim. O da gitti. Elimden bir şey gelmediyse suç bende mi? Ne yapmalıydım yani?..”

Arkadaşı, uykusunu dağıtmak için, bir puro yaktı “Yapacak bir şey yok. Artık her şey bitti.” dedi. “Yalnız, sana bir

şey daha söylemek istiyorum: Sen daha henüz âşık olmadın, sevda nedir, bunu hiç bilmiyorsun...”

Kısa kürk paltolu genç gene bir şey söylemek istedi, başını ellerinin arasına aldı. Fakat söylemek istediğini bir türlü açıklayamadı:

“Âşık olmadım ya... Doğru söylüyorsun... Hiç sevmedim ben... Yalnız, içimde sevmek ihtiyacını duyuyorum. Bu, içimde öyle güçlü bir istek ki! Bundan daha güçlü bir duygu olamaz sanıyorum. Hem öyle bir aşk var olabilir mi, ha?... Her macerada daima eksik kalan bir şey var. Artık ne söyleyeyim? Hayatımı karışık, karmakarışık bir hale soktum! Şimdi ise her şey bitti. Bunda haklısım! Hissediyorum ki, benim için yepyeni bir hayat başlıyor!”

Divanın üzerinde uzanmış, saatinin kurgusu ile oynayan genç “Başlayacak olan bu yeni hayatını da gene karmakarışık bir hale getirirsin sen...” dedi.

Gidecek olan genç onun bu sözlerini duymadı.

“Gideceğime hem üzülüyorum, hem seviniyorum!” dedi. “Neden üzülüyorum, kendim de anlamıyorum.”

Sonra yalnız kendisinden söz etmeye başladı, söylediklerinin başkalarını kendisi kadar ilgilendirmediklerini fark etmiyordu bile. İnsan, ruhunun derinliğinden kopup gelen coşkuyu yaşadığı anlarda, her zamankinden daha bencil olur. Böyle anlarında dünyada kendisinden daha ilgi çekici, daha güzel hiçbir şey olamazmış gibi bir duygu içindedir.

İçeriye yine kürklü, başını bir atkıyla sarmış genç bir hizmet eri girdi:

“Dimitri Andreyeviç, arabacı artık beklemek istemiyor,” dedi. “Atlar saat on ikiden beri ayakta. Halbuki şimdi saat dört!”

Dimitri Andreyeviç, Vanyuşa’sına baktı. O başına atkı sarmış, ayaklarına keçe çizmeler geçirmiş, yüzü uyukulu genç adamın sesinde o söz konusu olan yeni hayatın, kendisini

çağırın bir başka hayatın sesini duyar gibi olmuştu: Yoksunluk, sürekli bir çalışma, hareket dolu bir hayat olacaktı bu!

Parmaklarıyla kürkünde iliklenmemiş bir çengel arayarak “Gerçekten de geç oldu! Haydi allahaısmarladık!” dedi.

Sonra arabacıya bir votka parası daha vermesi için yapılan öğütlere kulak asmadan kalpağını giydi, odanın ortasında durdu. Arkadaşlarıyla önce iki kez öpüştüler, durdular, sonra birbirlerini üçüncü kez öptüler. Sırtında kürklü kısa palto bulunan genç sofraya yaklaştı, masanın üzerinde duran kadehin içindeki içkiyi içti, kısa boylu çirkin gencin elini tuttu. Kızarmıştı.

“Ne olursa olsun söyleyeceğim! Seninle açık konuşabilirim, öyle konuşmalıyım da, çünkü seni severim. Onu seviyorsun, değil mi? Bunu hep düşünmüşümdür... Seviyorsun, değil mi?..”

Arkadaşı daha da yumuşak bir tavırla gülümseyerek “Evet...” dedi.

“Belki de...”

Son sözleri işitmiş olan uşak, beylerin niçin böyle hep aynı sözleri söylediklerini düşünüyordu. Uykulu uykulu: “Affedersiniz, efendim, mumları söndürmek zorundayız, emir verildi, efendim,” dedi. “Hesabı kime yazmamı emredersiniz? Size mi, efendim?..”

Hesabı kimin ödeyeceğini gayet iyi bildiği için hemen uzun boylu gence doğru dönmüştü.

Uzun boylu genç “Evet bana,” dedi. “Ne kadar tuttu?”

“Yirmi altı ruble...”

Uzun boylu genç bir an durdu, sonra, bir şey söylemeden, hesap pusulasını cebine soktu.

Sohbet eden iki arkadaşına gelince, onlar bambaşka bir hava içindeydiler. Yumuşak bakışlı, kısa boylu çirkin genç: “Güle güle! Sen çok iyi bir insansın!” diyordu.

İkisinin de gözleri nemlenmişti. Birlikte dış kapıya doğru

yürüdüler. Gidecek olan genç adam, birden kızarak, uzun boyluya doğru döndü:

“Ah, affedersin...” dedi. “Şövalye’deki hesabı hallet, olmaz mı? Sonra bana yazarsın!”

Uzun boylu genç eldivenini giyerek: “Olur, olur,” dedi.

Sonra hep birlikte dışarı çıktıkları zaman, birdenbire “Sana öyle gıpta ediyorum ki!” dedi.

Yola koyulacak olan genç kızağa bindi, kürküne sıkı sıkı sarındı.

“Hadi, istersen sen de gel...” dedi, kızakta, kendisine gıpta ettiğini söyleyen gence yer vermek istiyormuş gibi, yana çekildi. Yalnız, konuşurken sesi titriyordu.

Onu uğurlayan genç “Güle güle, Mitya... Allah yardımcın olsun!” dedi.

O sırada istediği tek şey, öbür gencin bir an önce oradan gitmesiydi. Çünkü içinden gelen sözleri bir türlü söyleyemiyordu.

Bir ara sustular. Sonra biri bir kez daha “Güle güle!” dedi. Bir başkası “Hadi güle güle...” diye bağırdı.

Arabacı hayvanları kırbaçladı...

Genç adamı yolcu eden arkadaşlarından biri: “Elizar! Getir arabayı!” diye seslendi.

Arabacılar kımıldadılar, dudaklarını şapırdatarak dizginleri çektiler. Soğuktan donmuş gibi görünen payton, karın üzerinde gıcırtili bir ses çıkararak ilerledi.

Yolcuyu geçirenlerden biri: “Bu Olenin iyi çocuktur!” dedi. Yalnız Kafkasya’ya gitmenin anlamı var mı! Hem de yedek subay olarak... Bana milyon verseler gitmezdim! Yarın öğle yemeğini kulüpte yiyeceksin, değil mi?”

“Evet...”

Genç adamı yolcu eden arkadaşlarından her biri bir başka yola saptı. Yola çıkmış olan gence gelince, sırtındaki kürkly palto vücudunu çok sıcak tutuyormuş gibi bunalıyordu. Kı-

zağın içinde yere oturmuş, paltosunun önünü açmıştı. Eşyalarla yüklü geniş troyka, karanlık bir sokaktan geçip karanlıkta görünmeyen birtakım evlerin önünden başka bir sokağa saptı.

Olenin'e sanki bu sokaklardan yalnız uzaklara gidenler geçiyormuş gibi geliyordu. Her taraf o kadar karanlık, sessiz, sıkıntılıydı ki... Ruhu öyle çok anıyla, sevgiyle, pişmanlıkla ve bastırılmış gözyaşlarıyla doluydu ki...

II

Olenin “Seviyorum... Çok seviyorum, ne iyi insanlar... Ne kadar iyi...” diye tekrarlıyor, ağlama isteği duyuyordu. Yalnız bu ağlama ihtiyacı neden ileri geliyordu? O hoş insanlar kimlerdi? Kimi bu kadar çok seviyordu? Bunu bir türlü kestiremiyordu. Bazen gözlerini herhangi bir evin penceresine dikip içeriye bakıyor, o evin neden böyle garip bir şekilde yapılmış olduğuna şaşıyordu; bazen de kendisine bu kadar yabancı olan arabacıyla Vanyuşa'nın neden ona bu kadar yakın olduklarına, buz gibi olmuş koşumlarını gererek ilerleyen atların her atılışında neden tıpkı kendisi gibi sarsılıp sallandıklarına şaşıp kalıyordu. “Hoş insanlar... Seviyorum onları...” diye tekrarlıyordu. Hatta bir ara “Bak hele, nasıl oluyor. Mükemmel...” diye söylendi. Sonra da bunu niçin söylemiş olduğuna şaşarak: “Sarhoş muyum ne?..” diye düşündü. Doğrusunu söylemek gerekirse, payına iki şişe şarap düşmüştü ama, Olenin'e bu etkiyi yapan yalnızca şarap değildi. Yola çıkmadan biraz önce, sanki rastgele dudaklardan dökülmüş gibi utançla söylenmiş olan, kendisine candan bir dostluğun ifadesiymiş gibi görünen o içten sözleri hatırlıyordu. Sıkılan elleri, bakışları, sessizlikleri, sonra da kendisi artık kızağa binerken, ona “Güle güle, Mitya...” di-

yenin sesini hatırlıyordu... Kendisinin de ne kadar kesin bir açık kalplilikle konuştuğu aklına geliyordu. Bütün bunların onun için dokunaklı bir anlamı vardı. Yola çıkmadan önce yalnız dostları, akrabaları değil, aynı zamanda kendisine karşı ilgisiz olanlar, ona hiç de cana yakın görünmeyenler, hatta kötü niyetli olanlar bile, sanki aralarında sözleşmiş gibi, onu hoş görmeye, daha çok sevmeye kararlı görünüyorlardı. Tıpkı günah çıkarmaya, ya da ölüme giden birine yaptıkları gibi... “Belki de Kafkasya’dan sağ salım dönmem nasip değil...” diye düşündü. Bu düşünceyle arkadaşlarını, kim olduğunu bilmediği birini daha seviyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Kendisine de acıyordu. Fakat ruhunu böyle dalgalandıran, duygularını anlamsız birtakım sözleri dudaklarından kendi kendine dökülüyormuş gibi söyleyecek derecede yumuşatan şey, ne arkadaşlarına karşı olan sevgisiydi ne de herhangi bir kadına karşı duyduğu aşk; çünkü henüz hiç âşık olmamıştı. Onu böyle ağlamaya, aralarında hiçbir bağ bulunmayan birtakım saçma sözler söylemeye sürükleyen şey, kendine karşı duyduğu umut dolu sıcak bir sevgiydi. Ruhunda iyi olan her şeye karşı birden masum bir sevgi uyanmıştı. O anda sanki ruhunda yalnız iyi duygular varmış gibi geliyordu.

Olenin hiçbir yüksek okul bitirmemiş, hiçbir yerde çalışmamış, yalnız bir kuruluşta kayıtlı bulunan bir gençti. Servetinin yarısını har vurup harman savurmuştu, yirmi dört yaşlarında olduğu halde kendisine hâlâ hiçbir meslek seçmemiş, ömrü boyunca da hiçbir iş yapmamıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Moskova’nın kibar çevrelerinde sadece “genç bir adam” olarak söz edilenlerden biriydi.

Henüz on sekiz yaşındayken o kadar serbest bir hayata kavuşmuştu ki... 1840 yıllarında, genç yaşta annesiz babasız kalmış servet sahibi genç Rus delikanlıları ne kadar serbest olabilirlerse o kadar serbestti. Ne maddi, ne manevi, bir ba-

ğı vardı. Aklına eseni yapabilirdi, hiçbir şeye muhtaç değildi, hiçbir şey onu bağlamıyordu. Ne ailesi, ne vatani, ne inancı ne de herhangi bir isteği vardı. Hiçbir şeye inanmadığı gibi hiçbir şeyi kabul de etmiyordu. Yalnız, hiçbir şeyi kabul etmemekle birlikte kötümser, sıkıcı, ukalalık eden bir genç değildi; tersine, maceradan maceraya koşuyordu. Bir kere aşkın, dünyada olmayan bir şey olduğuna karar vermişti. Fakat yine de herhangi bir genç ve güzel kadınla karşılaştığı zaman adeta içi titrerdi. Ünün, unvanların boş şeyler olduğunu çoktan anlamıştı, ama baloda Prens Sergey yanına yaklaşmış da onunla bir iki çift tatlı lakırdı ettiği zaman, elinde olmadan, sevinç duyuyordu. Sonra maceralara atılıyordu ama, ancak bu maceralar onu bağlamadıkları oranda gönlünü eğlendiriyordu. Bir kez herhangi bir amaca kapıldı mı yavaş yavaş zorlukların ortaya çıktığını seziyor, bu zorluklarla uğraşmak, hayatta boğuşmak gibi adi bir zorunluluğun yaklaştığını hissetmeye başlıyor, hemen yine eski özgürlüğüne kavuşmak için, o kapıldığı duygudan hemen uzaklaşmaya çalışıyordu. Hayatta her şeye böyle başlıyordu; iş hayatına, sosyete hayatına, bir zamanlar kendisini vermeyi düşündüğü müziğe, hatta inanmadığı aşka bile böyle başlıyordu. İnsana hayatta bir kez nasip olan, ancak gençlikte sahip olduğu gücü neye, sanata mı, bilime mi, bir kadın aşkı uğruna mı, yoksa pratik bir çalışmaya mı harcamak gerektiğini uzun uzun düşünürdü. Bu düşündüğü güç, zekâdan, duygudan, eğitimden ileri gelen bir güç değildi; insanın hayatta yalnız bir kez duyduğu bir atılganlık bu. Öyle bir güçtü ki insana hem kendini yetiştirebilecekmiş hem de dünyayı istediği yöne sürükleyebilecekmış, onu istediği gibi yönetebilecekmış gibi bir duygu veriyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, bazı insanlar içlerinde böyle bir his duymazlar, bunlar, daha hayata atılır atılmaz, ilk karşılaşmalarına çıkan boyunduruğun altına girip hayatlarının sonuna kadar onun altında doğru dürüst çalışır-

lar. Ama Olenin, kendisinde bu her şeyi yapabilecek gençlik Tanrısının varlığını o kadar güçlü bir şekilde duyuyordu ki, sanki bütün varlığı bir anda bir tek istek, bir tek düşünce haline gelebilirdi! Kendisinde uyanan bir isteği hemen yerine getirebilecek, durup dururken niçin, neden olduğunu bilmeden kendisini baş aşağı dipsiz bir uçuruma atabilecek kadar cesaret duyuyordu. Bunu kuvvetle duyuyor, böyle olduğu için de gururlanıyor, hatta bilmeyerek içinde bundan ötürü bir mutluluk uyanıyordu. O güne kadar ancak kendisini sevmiştir, bundan kendini alamıyordu; çünkü varlığından hep iyi şeyler bekliyordu, kendi benliğinden ötürü henüz hayal kırıklığına da uğramamıştır. Moskova'dan ayrılırken geçmişteki yanlış davranışlarını anlayan, birden kendi kendine: "Onların hepsi yanlış şeylerdi, rastlantıyla olup bitmiş, önemi olmayan olaylardı. Eskiden doğru dürüst yaşamaya niyetim yoktu, şimdi Moskova'dan çıkışımla birlikte yepyeni bir hayat başlayacak. Bu hayatta artık o yanlışlar olmayacak, içimde pişmanlıklar uyanmayacak, herhalde yalnız mutlu şeyler olacak!" diye düşünen bir delikanlı gibi sevinçli duygularla gençlikten ileri gelen bir neşe içindeydi.

İnsan uzun bir yolculuğa çıktığı zaman, ilk iki, üç istasyona kadar hayalinde hep ayrıldığı yerle meşgul olur; sonradan, birdenbire, yolda geçirilen bir gecenin sabahında, düşünceleri gideceği yere doğru yönelir, artık o konuda hayaller kurmaya başlar. Olenin'de de öyle oldu.

Şehrin dışına çıkıp da çevredeki karlı tarlalara şöyle bir göz gezdirdikten sonra, bu uçsuz bucaksız toprakların arasında tek başına kalışına sevindi, kürküne sarındı, yeniden kızığın dibine inerek sükûnet içinde uykuya daldı. Arkadaşlarla vedalaşma ona çok dokunmuştu. Bu yüzden, zihninde Moskova'da geçirmiş olduğu son kış canlandı, geçmiş olaylar, birtakım belirsiz düşünceler, pişmanlıklar gözlerinin önünden geçmeye başlamıştı.